

KIELNIA (6) *sb f*

kielnia (5), [**kielna**], kielnia *a.* kielna (1).

e jasne, a pochylone; w kielna a prawdopodobnie jasne (tak w -a).

sg N kielniã (3), [kielna]; -ã (2), -(a) (1). ◇ I kielnią (1). ◇ L kielni (1). ◇ pl G kielen (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. Narzędzie murarskie służące do nabierania zaprawy; trulla Calep, Cn (4) : Sięgáiąc kielnią wołáli: Czemu nam nie podawaćie/ Cegły z wapnem ielli maćie. *BierEz G2.*

Wyrażenie: »kielnia mularska« = trulla Calep [szyk 1 : 1] (2): Po mulárkíey im kielni dał *BierEz G2; Calep 1090b.*

Przen: O budownictwie (1) : broń nieuchroniona W iednéy ręce/ á w drugiéy kielnia vgládzona. Owi ná wŕzytki ŕtrony czuynã ŕtraż trzymáią A ći záŕię obronné mury zákládáią, *KochProp 13.*

2. Naczynie do czerpania wody; antlia, arutena, bacrio, haustum, trua, trulla Cn (1) : Kotlow pomnieífich 12 PAnew do Biankj 1 Kielen 9 Nieczekk [!] 4 *WyprKr 119; [roznów żelaznych małych i wielkich 14, siekacze 2, kielna 1 InwMieszcz 1579 nr 222.]*

3. Skrzynia na drobny bagaż w powozie; loculamentum raedae posticae Cn (1) : Ow drugi krzywi ŕzyią z onego wãwozá/ Co mu kielnia przyleglá kiedy wypadł z wozá. *RejWiz 73v.*

Synonim: 2. szkopiec.

Cf **KIELLA, [KIELNICA]**